

Miha órák óta ásta a sírt, de a hó nem adta meg könnyen magát.

Módszeresen dolgozott, szemet melegített, aztán szétterítette a fagyos altalajon. Miután utóbbi kicsit megolvadt, felszedte a széndarabokat, leásott olyan mélyre, amilyen mélyre tudott, majd kezdte az egészet előlről.

A világ leghidegebb lakott helyén éltünk, hidegebb még a Marsnál is. A kristálytisza levegőből minden szippantás folyékony ezüstként ért le a tüdőnkbe.

A csillagos szibériai ég alatt végtelen hosszan terült el a hepehupás tajga, a fekete tűlevelű erdőket hófehér takarók borították. A sci-fi-szerű sarki fény zölden gomolygott az égen. Az obszidián tél – amikor a nappali fény két egész hónapra eltűnik – végén jártunk, de a hideg továbbra is a csontunkig hatolt.

– Szerinted mennyi ideje van még hátra? – kérdez-

tem, és belekortyoltam a házi meggylikőrbe. Az édes íz égette a torkomat. Mellettem a tábortűz lángja sercegve ropogott, a melegétől legalább a szempilláim kiolvadtak.

– Néhány nap. – Széttérítette a széndarabokat, és visszaült mellém egy kidőlt fa törzsére. Hatalmas szőrmebundáink egymáshoz préselődtek, és még a vastag nercen keresztül is felpezsdült a vérem az érintésétől.

Jávorszarvasbőrből varrt csizmám sarkával kapargatni kezdtem a fagyos földet.

– Akarsz beszélni róla?

– Nyet.

Végül is elveszített már számtalan anyát. De ezt így soha nem mondaná ki.

Kesztyűs kezemet rásimítottam az arcára, az ajkam megrándult a kimondatlan kérdéstől. Lassan derengő mosollyal fordult felém, majd szarvasbőr kesztyűjével megérintett. Szeretem az arcát ebben az életben: húzott, fekete szempár, sötét, bozontos szemöldök, széles, lapos orr, sima, okkerszínű bőr.

Egymás felé fordultunk, és amikor az ajka végigsimított az enyémen, felszisszentem.

Égetett a hidege.

Bár minden porcikám vágyakozott a csókja után, hagytam, hogy a pillanat tovaguruljon, messzire, egészen a tundra végéig, és a mindent elsöprő vágy, hogy megvédjem, arra késztetett, hogy elhúzódjak tőle.

– Teljesen átfagyta! Menjünk haza! Majd holnap befejezed.

Észrevétlenül próbára tettem.

Holnap lesz a tizennyolcadik születésnapom, és ezt a sírhely dolgot kicsit gyanúsnak találom.

Most nem Arden és Evelyn vagyunk. Hanem Miha és Nagyzezsda, két egyszerű szibériai, akik tizennégy évesen szerettek egymásba, amikor a szüleik magukkal vitték őket lékhorgászatra. Még mindig emlékszem az adrenalinfröccsre, amikor először megpillantottam Mihát, zsigerből tudtam, hogy találkoztunk már. Nyers, mágneses erő vonzott minket egymáshoz, mintha én lennék a bolygó, amely körül örökön kering.

– Jól vagyok. – Nem igazán értettem, miért ilyen dühös a hangja.

– Miha... – Kezemet az övére simítottam a durva fátörzs felett. – Azok után, ami az ujjaiddal történt, én...

– Jól vagyok, nem érted? – Kirántotta a kezét az enyém alól. Azt, amelyik tavaly télen elfagyott. Apámat próbálta megmenteni, aki vadászat közben megsérült, és egy idő után már nem érezte a testét pusztító hideget. A legközelebbi kórház két napra volt, ezért a bátyja levágta a kisujját és a gyűrűsujja nagyobb részét, mindössze egy üveg fájdalomcsillapító vodka segítségével.

Belekortyoltam a meggylikőrbe, élveztem a tüzes édességet.

– Ugyan már! Ennél azért jobban ismerlek. A mamuskádról van szó? – Mindig szerettem az anyát jelentő orosz szót, úgy pattog végig a nyelvemen, mintha népi táncot járna.

– Á! Sohasem jöttünk ki egymással. – Neki is odakínáltam a laposüveget, de a fejét rázta. Ebben az életben valószínűleg most először mondott nemet italtra.

Megvontam a vállam, és visszacsavartam a kupakot.

– Akkor is a mamuskád. A falusi bolt más lesz nélküle.

– Ó, igen! Ki fog a vevőkre morogni rénszarvastejvásárlás közben? – Keserűen felnevetett. – Képtelen vagyok hozzászokni a gondolathoz, hogy itt a mosolyt ki kell érdemelni, nem osztogatják szabadon.

Mindketten mozdulatlaná merevedtünk. Nyelvbotlás.

Ha csak Szibériát ismeri, mi máshoz szokhatna hozzá?

Zakatozni kezdett a szívem. A csúcspont feltartóztathatatlanul közeledik, és még nem állok rá készen. Soha nem voltam egészen felkészülve a halálra, de ezt az életet különösen megkedveltem. A rénszarvasfejeket anyával, a tajga fölé emelkedő barackrózsaszín napot. A látogatásokat fogatlan nagyapámnál, a történeteit a vasútépítésről. Az összebújásokat Mihával, amikor fejemet a mellkasára fektetem, a szívdobogását hallgatom, és bár egyetlen szó sem hangzik el, láthatatlan energiák lüktetnek közöttünk.

A meggylikőrtől kissé elhomályosult minden, de

egyetlen dolgot kristálytiszán megértettem: minden ma este történik.

– Azt ugye tudod, hogy nekünk készül? – kérdezte Miha komoran, és a tábortűzben hamufehérre égett széndarabokat bámulta. – A sírról beszélek. Tudod, ki vagyok.

A szívem úgy meglódult, mint egy szánkó, és a fel-törő, kétségbeesett érzéseket hangosan visszanyeltem.

– Mindig tudtam. De azt hittem, ez alkalommal elérem, hogy meggondold magad.

Gúnyosan horkantott egyet, a lángok fényénél arca egyik fele árnyékban maradt.

– Tehát sohasem szerettél igazán. Csak megjátszot-tad, hogy mentsd az irhádát.

– Ezt ugye magad sem hiszed el?

A termálforrás – falunk életereje – gyászosan bu-gyogott a közelben.

– Annyit szeretnék tudni, hogy miért – suttoztam, és reméltem, hogy az esdeklést nem hallja ki a han-gomból. – Ennyit sem árulhatsz el nekem?

Felpillantott az égre, mintha a ragyogó zöld fény-ben keresne vigaszt.

– Jobban fog fájni, ha megtudod.

– Én... tettem valamit ellened? Egy réges-régi élet-ben, amire én már nem emlékszem, de te igen? Bosz-szúróról van szó?

– Jobban fog fájni, ha megtudod – ismételte meg ridegen.

A likórtól és a félelemtől elhomályosult a látásom.

Biztosan nem fogja megtenni. Ez alkalommal nem.

– Bár emlékeznék rá, Arden! Szerinted nem azzal töltöm minden életem minden percét, hogy az elmúlt ezer évet alaposan végiggondoljam? Csak... egy korábbi életnél ez olyan, mintha babakori emlékeket akarnék előhívni. Néha elkapok egy hangot, egy látványt, vagy érzést, de eltűnnek, mire rendesen elő tudnám varázsolni őket a tudatomból. Fogalmam sincs, honnan indult a lelkem. *Mi* honnan indultunk.

Megtelepedett körülöttünk a némaság, feszesre húzta a levegőt. Amikor az ember a fagyos altalajon ás sírt, vigyázni kell, nehogy egy metánnal teli üreget érjen az ásó, különben akkora robbanást idéz elő, ami krátert váj a földbe. Ezt a beszélgetést is pont ilyennek éreztem: a sírás néma rettenetét még borzasztóbbá teszi a fenyegetés, hogy felrobbanhatunk.

A kabátja belső zsebébe nyúlt, és előhúzta a barna bőrtözeszt, amelybe hosszú éjszakákon át lázasan jegyzetelt. A melléhez szorította, mintha a tartalma megmelengethetné.

– Nem akarom megtenni, Evelyn. – A hangja elcsuklott a nevével, megszakadt tőle a szívem.

Megragadtam mindkét vállát, kényszerítettem, hogy rám nézzen. A tekintete a vulkánok kürtőjére emlékeztetett: izzón, sötéten tátongott, a mélyén valami örök és halálos örvénylett.

– Akkor ne tedd meg! Mi történik, ha egyszerűen...

nem teszed meg? – Vadul ráztam a fejem, deresre fagyott tincseim kiszabadultak a szőrmesapka alól. – Mi történik, ha nem ölsz meg, én sem öllek meg téged, és együtt maradunk?

Annyira tisztán látom magam előtt az életet, amelyet élhetnénk. Szűk körű, egyszerű esküvő a befagyott tó partján. A gyerekeinket, azokat a kis vadállatokat megtanítjuk rénszarvast fejni, csellét és viaszmolylárvát horogra tűzni. Saját ház, pirosra festett bejárati ajtóval, amely csak néhány méterre van szereteteinktől. Annyira szeretném!

A körmöm félholdakat vájt volna a vállába, ha nem választja el tőle több réteg szőrme és bőr.

– Miért nem lehetünk... élhetünk csak úgy?

A bánat némafilmet vetített gyönyörű arcára. Ő is látja? A ránk váró jövőt, amihez elég, ha másképpen dönt? Vagy annyira elszánta már magát, hogy elképzelni sem hajlandó?

Fájdalmasan eltorzult az arca, és a laposüvegre mutatott.

– Túl késő.

Minden makacs remény zsugorodni kezdett bennem.

A meggylikőrbe halálos adag altatót kevert.